

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 128. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560851632/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

«Maaskee Greven venter alene paa, at jeg skal gjøre et saadant Skridt, for ret at overtyses om, hvor stor min Lyst er! Gjør jeg det, da vil han hjælpe mig.» Denne Tanke var en vigtig Fornuftgrund. Saaledes kom han da til den Beslutning, at Natten før Skibet skulde haales ud, vilde han forlade det. Vor Herre sørgede nok for Resten.

Det var den sidste Eftermiddag Skibet laae i Havnen; *Christian* stod ved Ankeret og saae op paa Huset, hvor *Naomi* boede. De prægtigste Foraarsblomster fyldte Vinduet. Sydafrikas Pragtvoxter have ikke rigere Farver for den Fremmede, end disse havde for vor lille Søfarer. Midt i sin Armød, i Begreb med at blive endnu mere forladt, end han var, udmalede han sig, hvilket prægtigt Slot han vilde bygge, naar han blev rig, hvorledes hvert Vindue, som disse, maatte prange med Blomster, og *Naomi* skulde sidde paa Silke og Guld midt i al denne Deilighed. Nu tænkte han igjen paa *Peter Wik*, og at det var den sidste Aften de vare sammen. Det laae ham som en Steen paa Hjertet.

«Har Du faaet Pip, ligesom Hønsene?» spurgte *Peter Wik*. «Nu kommer Du jo hjem til Svendborg! Og *Luzie* vil tage fornøiet imod Dig. Hende holder Du jo dog af?»

«Ja, meget!» sagde *Christian*, og den Spænding, hvori han var, gav sig Luft i Graad.

«Hvad Satan græder Du nu for?» spurgte *Peter Wik*. «Du er nok laadet med Saltvand! jeg kan ikke have Dig paa Fartøiet, det har jeg tidt nok tænkt paa!»

Christian blev brændende varm. Forlade *Peter Wik* havde vistnok været hans Tanke, men at denne vilde forlade ham, give slip paa ham, nei, det var aldrig faldet ham ind. Ordene indjog ham derfor en stor Forskrækkelse.

«Jeg kaster Dig ikke overbord!» sagde *Peter Wik* og trak ham venligt hen til sig. «Du er en god Dreng! Jeg er kommet til at holde af Dig, men Søen har Du ikke Lyst til, det har jeg for godt mærket!»

Christian ønskede at kunne modsige ham.

«Du skulde nu egentlig have en Visker!» sagde *Peter Wik*, «for Du kunde gjerne sige til mig, hvad Du gaaer og brygger paa! Jeg har længe tænkt paa at tale med Dig om det, men jeg har ikke været oppe! nu skal Du faae det saa varmt, som jeg har det!»

Vidste *Peter Wik* alting? Vidste han, at *Christian* denne Nat vilde lieste sig fra Skibet. Synderen med den tunge Samvittighed saae mod Jorden.